

ДІЛО

ВИХОДІТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Кonto почт. шад. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕ-ЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місцями 5-00 зол.
Чвертьріччю 18-00 „
Півріччю 27-50 „
Річно 55-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол.,
Швейцарії 8 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.
Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Вчіть своїх дітей ощадності
і постарайтеся для них о пшівку
і книжку ощадності
Кооперативного Банку „ДНІСТЕР“
у Львові вул. Руська ч. 20.

Центральний Кооперативний Банк
„Краєвий Союз Кредитовий“
у Львові, Ринок ч. 10 (ч. телефонів: 433. — Konto
Почтової Шадниці ч. 143.467).
як Центральна Каса українських кооперативів
приймає вклади ощадності, обезпечує їх у
твердій валюті та поміщає у наших коопера-
тивах, щоб піднести господарський розвій укра-
їнського народу. 9-10

Всі купують столову заставу,
як сервіси, скло, криш-
талі і всяку порцеляну,
красу і заграничну, як також
ножі й вилки Фражета у фірмі
ОЛЕКСАНДРА ОНИСЬКА
Львів, вул. Галицька 20
Телефон ч. 59-73. 15-7

30 літ на митрополичім престолі.

... коли не будемо пригадувати давнє, про-
повість наша буде осудженням нас самих; коли
не будемо прагнути навіть а пожертвуван-
ням свого майна: — не одна душа а нашої
байдужості зляже, і Бог скаже до нас покісно:
„Кроне его от руки твоея вранцу“. (З пастер-
ського листа „Від самого початку“ з р. 1899.).

Охопити тридцять літ життя людини і дати
а неї картину живу і вірну, увітти у глибокі
третинні багатові душі, розкрити їх з ніжністю
перед очима сучасних — одно з найтрудніших
завдань, яке можна кому поставити. А коли цією
людиною є одиниця, яка стає частиною історії на-
роду, а навіть сама творить історію, збирає і скла-
дає в одно ціле візокремлені для матеріального
ока явища життя народу, проводить їх синтезу, не
тільки по зовнішнім рисам, але удуховлює їх як
листя гевія нації — тоді треба просити за духа
звись, щоб мости подолати завдання. Однак вели-
ким облекшенням завдання є те, що за нашими
словами не буде найдрібнішого тону підхлїботва
і всіх зв'язаних з ним основ і наслідків, не радя
лебе самит, як сама і оливою ради особи, що її
визначаємо.

Тридцять літ діяльності Митрополита Шеп-
тицького на владичих столах — може і мусить
стати предметом монографічних студій. Бо ми
добре свідомі, що напроцьоті того життя не минала
ні одна днина, ні одна хвилинка „сіне лінеа“. Але
ми знаємо й те, скільки то було таких днів, а на-
віть моментів, що самі собою заповнюють не тіль-
ки тридцятьліття, але стають величчю, просто
необмеженою у часі і просторі буття народу. Нам
тут на цьому місці лишається тільки знайти я-
кись один акордовий удар, що своїм укладом і
багатством тонів зможе засвідчити, що ми відчули
і розуміємо повну та посланництво Ювілята се-
ред нас.

Півняти середовище діяльності, створене
життям і історією, і людське, орбіту інтересів
цього середовища, безовидно його потреб і за-
по-требовань від найпростіших фізичних, тілесних
до таких ніжних, а таких необхідних для куль-
тури традицій, аж до побудованих на передбачу-
ванні майбутнього дальшого розвитку нації — це
вадрямна потенціальної енергії Митрополита
Андрея. За цим пізанням іде вже цілий великий
і багатий зміст життя і діяльності.

„Я хочу своїм листом утвердити Вас в добрім,
а стерегти від злого; хочу, щоб Ви мали на пи-
сьмі від мене науку, котру Ви могли би читати в
читальнях, що я їх Вам в кожнім селі позакла-
дав; Ви це пам'ятаєте і вже знаєте, як я Вам про
якіх говорив. Скрізь поміж Вами найшов я цирих
та добрих християн, котрі мені обіцяли: письмен-
ні, що будуть читати всякі добрі книжки, а не-
письменні, що будуть слухати з увагою того чи-
тання“ — пише молодий єпископ до своїх гуцу-
лів. А коли люта довіря навистила гори, тоді наш
Митрополит, вже у літах та скорований, перший
іде до своїх бойків і приносить із собою не тільки
тепло і вірне слово, але і все, що потрібне для
людського тіла від одягу та їди до лікарської
помоци.

Велике переживань народ за час владичтва
свого Архипастира. Звразила великі моменти
мають у собі стільки ваги, що значайний дух вни-
мається під ним і від них. У таких моментах не
оракло ніколи Митрополита. Чи то його „велика
постать піднімалася а каміняний плит біли престол-
ла“, чи там здалека, коли перебував він як „цар-
ський в'язень“, чи коли доводилося йому пережи-
вати неволю у Познані, завжди тоді, за кожним
разом він був там, про якого можна було спля-
ти, що;

„немов ягась надлюдська сила
від гробу челюсть відвадила
і струю вічного-нового
життя буйного молодого
в задуху гробову випустила“.

У цьому і пояснення для його багатові місій-
ної діяльності, для його письменської праці як
зв'язкового а найширшими кругами вірних, для
його особистої стрічі з нашою заморською емігра-
цією, для його відвідин таборів інтернованих, для
його побуту в Українських Січових Стрілях, а
навіть для тих наукових викладів, що їх у пер-
шому році після катастрофи давав Митрополит-
учений у мурах Ставрополі, для всіх тих актів,
що їх уважав послідовністю свого пастирського
призвання. А навіть в активному політичному
житті мав і має ту відвагу й сміливість виявлення
себе, не лякаючися ніяких наслідків аж до того,
щоби і нераз бути „непопулярним“.

Коли вже у досі схарактеризованій діяль-
ності стільки місця для живого чину, то матеріаль-
на жертвенність робить нам із нашого Ювілята
недосяжну постать мецената, опікуна, творця цін-
ностей. Той, що формує людські серця і душі,
звернув увагу на установи як форму, через яку
проходить виховання людей, і по своїм силам і
спроможности дав їм усе зі своїх засобів, поди-
шючи себе без усяких витод, задовольнюючися
вбогою рисою, підперезаною ремнем та най-
сиромішою ідою. Але його совиашною оджею а
великими і дорожочними жемчугами остануть
раз на все: Національний Музей, Милосання зі
Школою і Вакаційними Оселями, Народня Лічниц-
ця, Порадня Матерей, Сирітські захисти, Дім для
ремісничої молоді (останній найновіший фунда-
ційний акт), „Рідна Школа“, ріжні читальні в
установах, на прісчелення яких місця за мало.
Грошево — все це княжі дари, великі фундації,
забезпечення яких є предметом постійної опіки
а журі мецената.

Записаний нестертими буквами у культурі
народу, не менший меценат наш Ювілят у Церкві
і зв'язаних з нею установах. Від бібліотеки для
духовної Семінарії в Станіславові через „монаші
обителі“, аж до Богословської Академії, все це
творить а поглядом на тісний зв'язок Церкви та
П слуг а внутрішнім життям народу. А як Архи-
пастир домагається від духовенства конечної мі-
ри жертволюбности та культурно-суспільної пра-
ці серед народу по читальнях, крамницях, шпи-
хлірах, касах і церковних брацтвах. (Лист до ду-
довенства з р. 1901. „По тридцяти літах“).

Наш Ювілят добре знає, що меценатів у нас
не багато. Крім незабутньої постаті Е. Чикаденка
та ще кількох осіб, наше життя не знає їх. І тому
необхідно поставити матеріальні сили народу на
певніший підставі. Звідсиа походить його небу-
денне розуміння ваги економічної роботи. Укріп-
лення установ (Земельний Банк), купчення добр
через купівлю цілих ключів ідуть під знаком
збільшування національного майна, як чинника,
що в даних наших тяжких умовах може забезпе-
чити не тільки існування, але а дальшу істо-
рично-культурну творчість.

Кожне а вище наведених діл заняло би місце
газетних статей, а проте не вичерпає до дна до-
казів жертволюбности того, що свого часу сказав:
„Щось зділати для Церкви і Народу, — це для ме-
не лиш такі діла довершити, котрі служили би і
піднішим поколінням; працяю для будущности у-
важкою за річ сто разів важнішу, як все, що можна
зробити для теперішньої хвили“.

А вже годі доторкатися такого дішного пи-
тання, яким є особиста допомога всім, що помічті
потребували і потребують. Ім їх легіон, а го-
дос, який вони підняли би, дивав би далеко і високо.
Він і думав...

Ми розпочали ювілейний рік Владичтва. Ти
Ювілят застерігається проти того, щоби на ньо-
го дивитися вже як на чинник, який був. Він не
думає ще поводити ні нас, ні свого місця. Його
життєва сила ставить йому перед очі майбутність
і картини майбутнього, бо а сьогодні вважає най-
важнішою працяю для майбутности.

А щож ми маємо передати Ювілятові в це
Свято?

Тільки словами, ми його правили би... Калі-
ла і фіміямю він не потребує. Бо „наука Ісуса
Христа, котрою а перенятий сто разів більше а
власного глибокого пересвідчення піж а уряду, —
це мій прапор і дороговказ“.

Лишається одне. Вступити в сліді Ювілята:
Давати жертву а відповідальній праці, давати жерт-
ву в матерії, скільки кого стати, і на місці, де
кого життя поставило. А далі спільними напими
усиллями створити пам'ятку днів, на доказ су-
часним і в науку нащадкам, що жила велика лю-
дина, але а існувало а жило партіоне громадян-
ство, достойне великої людини.

А тоді буде велика хвала Нинішнього дня і
незабуття пам'яті Минулого та золота півтка
Майбутнього!

Михайло Галушинський

ЗА ОКЕАНОМ.

Український банк в Шикаго.

Група українців у Шикаго під проводом
д-ра Володимира Сіменовича приступила до
заложення першого українського банку в Аме-
риці під назвою „Вікторі Стейт Банк“. Банк має
бути під контролею стейту Ілліной. Провірявши
характер оснудателів, маєтковий стан і інші ква-
ліфікації людей, що взялися до оснудання цьо-
го банку, фінансові урядовці стейту дали їм
дозвіл на отворення банку. За комітет оснудав-
телів підписуються д-р Володимир Сіменович,
д-р Мирослав Сіменович, д-р Іван Смух і Р. І.
Смух. Основний капітал банку виносить 250.000
доларів.

Українець редактором американської газети.
Капеляном Американського Легіону, від-
ділу 294 а Джанстави, Па., є тамошній украї-
нський греко-катоц. парох, о. Микола Волошук
молодший. Одночасно о. Волошук є також ре-
дактором органу джанставського Американ-
ського Легіону під заголовком „Дн Грейтер
Джанстави Ліджоннер“, який виходить уже
третій рік.

Осяг українського спортсменка.

Англійська преса у Вінніпегу, Манітоба (Ка-
нада), пише а призначання про осяг молодого
українського спортсменка Василя Григорчука а
футболевій грі. Василь Григорчук, студент ма-
нітобського університету у Вінніпегу, у футбо-
левій грі вже горік визначився, але цього року
його гра рішила про перемогу а мистецтво дру-
жини манітобського університету. Молодий пе-
реможець — син українського посла а сойма
провінції Манітоби, гром. Миколи Григорчука.

Марш. Дашинський уступить?

Варшавські часописи принесли чутки, пібито
марш. Дашинський у порозумінні а прем. Варте-
лем уступить зі свого становища, щоби не утру-
днювати співпрацяю уряду зі соймом, тимбільше,
що ББ, як найбільша сойм. партія, хоче постави-
ти свого кандидата на становище маршала. Соці-
листи заперечують ті чутки, але зазначають, що
марш. Дашинський від кількох днів тяжко хворіє.

Ювилей „Діла“.

З приводу 50-ліття „Діла“ відбулося у вівторок, 14. ч. м., себто в самі 50-і роковини появи першого числа нашого органу, святочне засідання членів Видавничої Спілки „Діло“ і запрошених гостей у салі „Української Бесіди“ при дуже численній участі найважливіших представників української незалежної преси („Новий Час“, „Н. Зоря“, „Неділя“, „Свобода“, „Нар. Справа“, „Гром. Голос“), представників усіх наших центральних політичних, культурно-освітніх та економічно-господарських установ, а також заступника митрополита Шептицького о. єпископа Будки. Присутні були представники всіх крутків і станів нашого народу як зі Львова, так і з провінції. А після закінчення засідання більшість його учасників перейшла до Народної Гостиниці, де відбулася друга частина ювілейного свята, тобто комерс.

СВЯТОЧНЕ ЗАСІДАННЯ.

Святочне засідання в салі „Української Бесіди“ отворив голова Надвірної Ради Видавничої Спілки „Діло“ д-р Дмитро Левицький, що теплими словами привітав усіх присутніх, а зокрема представника митрополита о. єпископа Будку. Опісля загадав усіх тих, що їх важкою працею і матеріальними жертвами поталанило „Ділу“ перебути серед виїмково важких обставин повних 50 літ на передовій позиції і дочекати першого того роду ювілею в історії нашої преси, в якому вони наслідком смерті не можуть узяти участі. Це отсі заслужені, нині вже покійні громадяни:

а) Померші редактори „Діла“: 1) Володимир Барвінський, основник „Діла“, 2) Іван Бейде, 3) Олександр Борковський, 4) д-р Євген Левицький, 5) Ярослав Весоловський.

б) Померші постійні співробітники „Діла“ (по черзі): Іларіон Грабович, 2) Іван Франко, 3) Володимир Маслак, 4) Кирило Кахникевич, 5) Євген Олесницький, 6) Михайло Струсевиц, 7) Володимир Коцовський, 8) Анатоль Вахнянин, 9) Корнило Устиянович, 10) Павло Кудрик, 11) Павло Кирчів, 12) Михайло Павлик, 13) Антін Березовський, 14) Осип Маковей.

в) Померші адміністратори „Діла“: 1) проф. Дамян Гладилевич, адміністратор-основник, 2) Кость Паньківський, 3) Іван Зарицький, 4) Яків Проць.

г) Померші члени Видавничої Спілки „Діло“: 1) д-р Володимир Бачинський, 2) Сидір Британ, 3) о. Володимир Ганицький, 4) о. Сте-

пан Городецький, 5) Теофіл Грушкевич, 6) Михайло Губчак, 7) о. Євген Гузар, 8) д-р Мирослав Здерковський, 9) о. Володимир Кальба, 10) д-р Теофіл Кормош, 11) д-р Ярослав Кулачокський, 12) о. Антін Лаврівський, 13) Іван Левинський, 14) о. Теодозій Лежогубський, 15) Юліан Недзвешський, 16) Василь Нагірний, 17) Петро Огоновський, 18) д-р Ярослав Окуневський, 19) д-р Євген Озаркевич, 20) Осип Онишкевич, 21) Михайло Петрицький, 22) д-р Микола Подлуський, 23) Тит Ревакович, 24) д-р Дамян Савчак, 25) Юліан Січинський, 26) о. Кирило Сідецький, 27) д-р Шасний Сельський, 28) Захар Скварко, 29) Степан Танчаковський, 30) Кость Телішевський, 31) о. Осип Фоліс, 32) Лев Шевоч, 33) Володимир Шухевич, 34) о. Михайло Чачковський, 35) о. Іван Чапельський, 36) о. Теофіл Скобельський, 37) Богдан Рожанський, 38) о. д-р Дмитро Яремко, 39) Наталія Кобринська, 40) Людвик Сальо, 41) д-р Тадей Соловій, 42) д-р Лев Лопатинський, 43) Іван Кивелюк, 44) Антін Гладилевич, 45) Сидір Кузик, 46) Роман Зубик, 47) Іларій Чапельський, 48) Михайло Черкавський, 49) Юліан Целевич, 50) о. Степан Качала, 51) Омелян Партицький, 52) о. Василь Чернецький, 53) о. д-р Омелян Огоновський, 54) Олександр Огоновський, 55) Корнило Сушкевич, 56) о. Данило Тяничкевич, 57) Олександр Барвінський.

Присутні вшанували пам'ять тих померших громадян повстанням з місць.

З черги забрав слово редактор „Діла“ Василь Мудрий, що в своєму рефераті подав ретроспективний огляд праці, завдань і заслуг „Діла“ за час останнього півстоліття. Після того виголосив наскрізь річевий реферат про технічні умовини праці в „Ділі“ від самого початку його існування аж по нинішній день доволі глибокий керманчик Дирекції Видавничої Спілки „Діло“ о. кан. Дамян Лопатинський. Оба реферати нагороджено гучними оплесками.

На закінчення першої частини свята промовив іменем митрополита, що саме того дня святкував 30-ліття свого митрополитування на владичім престолі у Львові, а також у своїй власній імені, о. єпископ Н. Будка. Промовець, що ще як молодий студент дописував до „Діла“ з Тернополя підчас процесів за баденівські вибори, зложив ім. митрополита і від себе ширий привіт для нашого органу в дні його ювілею, бажаючи „Ділу“, щоб воно і надалі високо несло прапор любови до всього рідного та ро-

зуміло завжди і справедливо оцінювало свою й ролі церкви в нашому минулому й сучасному. Побажанням, щоб „Діло“ в найкоротшому часі дочекалося власної хати з усім потрібним винищенням закінчив єпископ своє слово.

Після того відчитано ще численні привітні (письменні й телеграфічні), що наспіли з усіх усюдів на свято „Діла“. Привіти ці з уваги на їх велике число подамо шойно в черговому числі.

КОМЕРС.

Після закінчення святочної академії її учасники перейшли до Нар. Гостиниці, де при заставлених столах у числі поверх сотні засіли до спільної вечері. Велика зала Н. Гостиниці вивиповилася щерть гістьми, між якими був і відомий наш поет О. Олесь, що приїхав з Львова з Праги. В одному куті салі розташувалася й невеличкий хор, що під орудою п. Охримовича співав цілий вечір народні і стрілецькі пісні, вносячи в його атмосферу значне оживлення. Комерс відкрив д-р Дмитро Левицький, а тостмайстром вечора був сен. д-р Антін Горбачевський, що перший сказав коротке слово на честь ювілянта.

Низку привітних промов започаткував о. пос. Куніцький, що зложив сердечні побажання „Ділу“ на руки ред. Василя Мудрого, якого зложив крім того побажання з нагоди іменин. Потім промовляли: д-р Степан Шухевич від давництва „Червона Калина“, дир. Стронський від Взаємної Помочи Українського Народного Учительства, для якого „Діло“ було до 1904-го року одинокою трибуною, проф. Грегорицький, що вніс тост на руки найстаршого відповідального редактора „Діла“ д-ра А. Горбачевського і одного з найстарших співробітників „Діла“, д-ра Костя Левицького, дир. Заяцький, що загадав про заслуги для „Діла“ його колишнього редактора д-ра Володимира Охримовича, якому всі присутні вислали письмо з підписами, бажаючи скорого видужання з недуги, през. Павликовський, що вніс тост на руки наших сеніорів: д-ра Горбачевського, д-ра К. Левицького і д-ра Т. Окуневського, проф. Роківський, який говорив про підтримку, що її находили в „Ділі“ такі установи й почини, як Т-во ім. П. Могилі, „Відродження“, фонд „Чітеся“, а тепер задумана українська енциклопедія, ред. Дм. Палів від „Нового Часу“, д-р С. Витицький, що оповідав про працю й заслуги для „Діла“ б. його редакторів д-ра Василя Панейка і д-ра Михайла Лозинського, ред. М. Голубець, що привітав палкими словами о. ета О. Олесь, сен. Бараник від Залізничників, агадуючи при тому заслуги д-ра В. Охримовича.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ

9)

Сміх землі.

Голянівський все витирав піт.

— А давно це було?

— Бо я знаю? Може два, може три місяці. Той уже живе з своєю жінкою. Пан П не знає? Така мала, товста, в червоному капелюсі. Ой, П вже всі знають.

— А як називається та, з якою мене женять?

— А бо-ж пан не знають? Я теж не знаю, тільки на неї кажуть: Лідка.

Голянівський хитнув Голді головою й вийшов. Вийняв з кишені папірця, ще раз прочитав і сховав. Згадав про листа Ліді: „Бійтеся мене, бо на мені лежить прокляття“. Велід за цими словами як громом вдарили Семенюкові слова: „Розкрив таємницю блондинки. Страшна річ“. А коли ці слова прозвучали, як осінній вітер, відгукнулися в вухах слова Голдині: „Мала ка-валера...“

Голянівський минув ринок, Брацьку церкву, місток. Погруддя, що стоять обіч його, байдуже глянули на нього, дивлячись понад його голову кудись у майбутнє. Мимохіть глянув на замок Любарта: дихнув на нього тлінністю життя.

Ось він уже на вулиці Богдана Хмельницького. Йшли українці на службу Божу до Брацької церкви. Самі діячі. Де-які виймали годинника й підраховували, як довго прийдеться їм стояти для прикладу народові. Хтось вклонився йому, хтось щось сказав. Усе проходило повз його свідомість.

Коли дійшов до вулиці Богуна, трохи зчужив.

— А може й справді вона приїхала?

Пішов швидче.

— Треба негайно про все довідатися й скінчити цю комедію раз на завжди...

XIV.

Застукав.

— Він, — хтось шепнув у хаті господині, і в відповідь почувся здурений сміх.

З вікна виглянула господиня.

— Чи є панна Лідія?

— Є, — ніби гауляиво, ніби придурковато відповіла жінка, приплюсуючи одно око.

Застукав до Лідиних дверей.

— Вийшла! — заявила господиня.

— А коли буде?

— Не знаю, — засміялася, — хіба-ж вона мені говорить?!

Голянівський глянув на жінку:

— Що це ви, жарті собі робите? Може сказала, куди пішла?

— Про такі річі муштинам не кажуть.

Засміялася й зникла за вікном.

Голянівський вийшов на вулицю. Куди йти? Де шукати? Які жорстокі ці жінки. Чи не слід би показати їй свою байдужість?...

До самого вечора провештався по вулицях, парку, над рікою, але ніде П не зустрів.

Уявив себе в смішному вигляді закоханого хлопчика.

— Востаннє піду!

Застукав.

— Прошу! — почув безтурботний Лідин голос. — А, не забули? Прошу, сідайте.

Голянівський зауважив, що очі в неї були трохи червоні й вохкі. Голос звучав нотами очайдушності й болю.

— Я чула, що ви стежите за мною?

— От настав момент про все довідатися, — блимнуло в голові Голянівського й відповів: — Зачайна річ, коли любиш, про того й хочеш усе знати.

— Годі! Не люблю банальностей. Рішуче вам заявляю: якщо ви дозволите собі кого-небудь розпитувати про мене, тоді не показуйтеся мені на очі.

— Але-ж зрозумійте!...

— Ні слова більше. Прошу взяти на увагу, що я своїх рішень не змінюю.

І богато значно додала:

— І ніколи не вертаюся назад...

— Ви прекрасна! — вигукнув Голянівський. — І тим більше хотілося...

Вона різко підвелася.

— В такому разі нам прийдеться зиркати знайомство

— Лідочко, — схопив її за руку Голянівський. — Не буду більше, не буду, тільки дозвольте бачити вас.

Підійшла до нього, покляла йому палець на плече і, дивлячись не в вічі, а в саму душу, спиталася:

— Не будете?

— Ні, ні.

Сіла біля нього, як це вміють робити лише дружини, й заговорила сумно-поважним тоном, в якому Голянівський відчув страшний біль її душі. І чим тихше говорила, тим грізніший був голос цього болю.

— Скільки страшних умовностей псує наше життя. Задля якоїсь risks на посуді, розбиваємо його й розливаємо з нього той дорогий нектар, що зветься життям та який призначено для того, щоб його пити до дна й безжестивно пиячити. А треба використувати кожну мить. „Лови момент“ — це не розумна а, можливо, найрозумніша філософія життя. Що піймав, то твоє. А решта — пропало й ніколи не вернеться. Ех, коби це ви розуміли так, як розумію я!

Випростувалася, і в її рухах було сказане більше, ніж може сказати людське слово. Голянівський схопив, схопив її за руку й почав цілувати по черзі всі її дрібні пальчики.

— Але це не все, — говорила вона далі відкинувши голову назад. — Я готова а, в будь-який момент або застрілятися отут перед вами, щоб відчувти, як ви мене підкопите на руки, або...

Голянівський напружено чекав чогось надзвичайного.

— Або... танцювати з нами до нестями.

Ха-ха-ха!

Від її сміху похолонуло в усіх закутках його ества. Та ще не стямився він, як вона аж схопила його і, наспівуючи модний мотив, протанцювала з ним кілька кроків.

Голянівський тратив волю. Його поривало притиснути її до грудей, залоскотати доліками. Але, замість цього, вирвалося з його вуст банальне:

— То ходім до „Стіру“.

(Продовження буде...)

ли жась більша трупя злодій і вломників. Це трупя не має спеціального упередження до якихсь предметів і збирає все. На вул. Сикстусській 49 у приватній хаті шея від алому нашіяник з аметистами, на вул. Зборовських 4, зріб і гардероба, на вул. Красицьких 14 те саме, на вул. Янівській і Личаківській 30 футра, на Городецькій 69 п'ятдесяті штук мішаної обивч з краниці, на вул. Тарновського 17 провал тютюну і папіроси. Все це за один день, на протязі якого 10 осіб посадили до арештів за всякі крадіжкі.

— **Темна хроніка.** У Львові застрелився крісом І. Тишчорак з Галицьких Пасік. — 22-літній друкарська робітник Ст. Красинська випала сілного коню в намірі самогубства. — В Ярославі на залізничі арештували 20-літню служницю Х. Тайх, що несла в пакеті тіло неживої, задуманої дитини. — 60-літній Данило Малицький зі селища Городище в Сокальщині повісився часадком суперечки з братом.

— **Річні вісті.** Данський парламент голосував за скасуванням кари смерті; тепер цю постанову має потвердити ще сенат. — Бельгійська княжна Марія Джозе внесла італійському наслідникові престолу як віно 100 міль. зол.; має це бути найбагатша подружка пара в Європі. — Найшлає нова анг. 22-літ. Емі Джонсон, що вибирається сама літаком з Англії до Австралії, щоб побити рекорд австралійця Гінклера. — З московського собору св. Троїції уряд стягнув славний „шар-лавін“, що важить 64.000 кильогр. — Новий бурмистр Нью Йорку Уокер діставати-ме від тепер підвищує пенсії замість 25.000 — 40.000 дол. — В околиці Лондону борвій убив 43 особи і знищив багато домів. — Підчас останніх бурей в Бразилії грім убив 10 осіб. — На побережі Норвегії вперше вжили цього року літаків при ловлі оселедців; спеціальні сигнали помагали рибалкам у наступі на лови оселедців.

— **Пераз під контролею.** У варшавськй літературній тижневику „Відомості Літературне“ молодий поет М. Пехаль жалується, що на „авторськй ранку“, влаштованім ним в Лодзі, урядовць старостає гродського не дав йому відитувати фрагментів із його повісти, бо перевірював, чи цей текст був зголошуваний раніше на поліції. Молодий поет жалується, що компетентними судьями при оцінці літературних творів не є ті, що на них можуть розумітись.

— „Упір із Діссельдорфу“, що побивав таємно стільки осіб лишається й надалі тайною для поліції і для мешканців цього стрівоженого міста. Одна з ранених жертв невідомим злочинцем, вийшовши із шпиталю, бачила вчором на вулиці мушину, в якому пізнала того, що був чалав на неї. Поліція арештувала кілька осіб на підставі опису складеного цією жінкою, одна-

— не таке рідко в цьому світі — ми зазнавали від нього певну, тривку і вірну дружбу...

Ось Овип Назарук, товариш з літ молодечих, завжди хазячич: гарича душа, та довго не позалословлена рівновагою і супокоем. Душа розвирта сумнівами, бита пристрастями. З нешоденним письменським талантом, та таким нерівним, що з дна не виходить: в тій самій статті попадете на справжні перлини думки і стилізації, і на уступні плаоскі і без рельефу. Безмірна роботаість і совісність у виконуванні обовязків співробітника, ум завбаво спратнений нових пізнань. Килана внутрішніми бурями душа — голодна добитися до пристані: супокоем, певности, рівности...
Ще хто?

Ось Микола Ганкевич і Іван Макух! Мало хто зловив передовоїної! воєнної редакції „Діла“ і адогадувався, яких вірних і ширих другів ми мали в цих двох діячах, чужих нам світоглядом, протинних нам своєю партійною приналежністю; що гордились їх прилявою і бачили в ній знак, що хоча вірне своїй партії, „Діло“ не спускалось до зрібних міжпартійних сварок, а по силам своїм держалося на рівні загально-національного органу політичної думки. Кілько-то разів Микола Ганкевич, пригноблений бюрокою роботою в майже польськйй Касі Хорих, захопив задніми дверми в наш редакційний кабінет — на розмову, на порадку? А Макух? Поміж найкращими й найбільш рішучими статтями й дописами, які пошасталося редакції позати на сторінках „Діла“, були саме статті пера Івана Макуха...

Ось Михайло Лозинський... Ось Олекса Куцьма... Ось Володимир Лотоцький, американець... Ось Андрій Жука; Микола Залізничак...

Ось Онуфрій Пацак, ідеальний метрампаж, відданий друг „Діла“... Ось пок. директор Іван Аляхбергер... Ось адміністратор Костик, соціаліст, вичлиний, радий відлати прислугу... Ось лавник з адмін. стріці і експедиції: Михайло Кошак... Ось Видвайна: всі вони — необхідні співробітники, одногокого великого національного підприємства, історичного значіння: співробітниця в нові доплательскй нашого старого „Діла“

не пізнала з тих осіб не була згодним злочинцем. Паніка в місті тріває далі. Цими днями наденно на передмістях Відня трупя двох жінок, убитих зовсім так само як у Діссельдорфі.

— **Анальфебетизм у Польщі.** Статистика якажує, що під теперішню пору є в Польщі 3 мільйони осіб у віці понад 10 літ, що не вміють читати ані писати, цебто майже 25 проц. населення Польщі в тому віці. Найбільше анальфебетів є на Поліссю, де начисляють їх аж 75 проц. всего населення. Зорганізовані недавно „курси для дорослих“ ліквідують річно 100.000 анальфебетів. Найменше анальфебетів є в Познанщині, бо тільки 1 проц. всего населення цього краю.

— **Подяка.** Дня 5. грудня 1928 р. відбулася моя розправа перед судом присяжних у Львові за злочин а § 65 а. к. а. і §§ 2 і 19 з. про збори (справа „Сокола“ в Любінцях, пов. Стрий). Обор. д-р Михайло Волошин поставив цілий ряд внесків, а в цілі візвання кількох свідків справу відірочено. Декретом з дня 17. XI. 1929 р. справу уморено. І тепер складаю ширю подяку Вп. п. меценатові Михайлові Волошинові за совісну і безкорисну оборону. Вп. д-рові Ант. Гарасимовому, Пані Добродієві Осипі Бобикевичевій і д-рові Волод. Лужецькому зі Стрия та Гр. Барабашеві з Конюхова за великі старання а часі моєї вязниці. Зокрема належить ширеросердечна подяка Хвальній Кооперативі „Нар. Дім“ в Сколім за аложення кавції 1000 зол. (17. X. 1928 р.), якої суд в Стрії ще до тепер не ласкав звернути. Дякую свідк. Павліні Кравчук за одинокі правдиві зізнання. — **Андрій Прутяк.**

— **Справлення помилок.** В фейлетоні акад. М. Возняка про Антона Могильницького в ювілейному числі „Діла“ треба справити такі більші помилки: ст. 4, шп. 2, р. 2 знизу „послужати“ на „послужити“; ст. 5, шп. 1, р. 33 знизу „народних“ на „народних“; р. 32 „хитро“ на „хижо“; р. 24 „бо“ на „ба“; шп. 2, р. 10 знизу „народной“ на „народний“; ст. 6, шп. 1, р. 41 знизу „оцвіту“ на „цвіту“. В ч. 10 „Діла“ наслідком ректорського недогляду відпав під статтею „Чи молочарство може бути причиною недоживалювання населення?“ підпис її автора, п. інж. Андрія Мудрика, якого за це перепрошуємо. Прикра помилка трапилась теж у заголовку статті „Собор правосл. церкви не відбудеться“?; де пропущено знак запиту. Також у цитаті з Г. Келлера у статті В. Панейка вийшов з помилокми четвертий рядок, що повинен виглядати так: *bis ihn der (a ne: des) Strom vertreibt...* У статейці „Конституцію фальшозано“ один з підзаголовків має виглядати так: „Конституційне життя в Румунії — фарса“.

— **З Т-ва „Учительська Громада“:** Пригадується усім членам „Учит. Громади“, що є обовязані відновити свій вклад до посмертного фонду на 1930 рік протягом січня у висоті 2 зол. — **Видіа.** 1271

Сойм.

На засіданні сойму 15. січня вибрано пос. Козловського (ББ) як члена комісії для розгляду подій в соймі 31. жовтня на місце пос. Полькевича. Опісля приступили до дискусії над внесенням Нар. Клубу про зміну § 25. конституції. Перший промовляв міністр скарбу Матушевський. Він сказав, що внесення стремить до того, щоб палати мали запевнених 5 місяців для розгляду бюджету. Зміни переведені в серпні 1926 р. піднесли речинець до 5 міс. із застереженням, що бюдж. сесія може бути лише раз відложена без згоди сойму. Коли автори внесення хотіли мати запевнених 5 місяців, то треба було вже тоді скреслити упововання до відложення сесії, закидає бесідникам, що хочуть мати місяць більше для критикування уряду, а внесенню, що воно опрацьоване недба-ло та вкінці протиставляється передбаченій у внесенні провізорії. В дискусії пос. Комарницький (НД) сказав, що коли міністр закидає авторам внесення „нехлюйне“ зредугування, то автори мусять йому закинути, що „нехлюйно“ читав внесення. Пос. Подольський каже, що зміна конституції взагалі не терпить проволоки, а фрагментаричну поагоду справи вважає неможливою. Опісля внесення відіслали до конституційної комісії.

З черги сойм приступив до дискусії над експозе прем'єра. Пос. Руг (Визв.) в імені Клубу Визволення, ППС. Стр. Хл., Пяста, ХД. і ННР, зложив заяву, що ухвалою сойму з 6. грудня 1929., яка домагалася уступлення кабінету прем. Свігальського, висловлено волю нар. представництва, аби наступила не лише зміна в складі ради мін., але передовсім зміна системи правління, яка провадить державу до висупільних і політ. потрясень і до поглиблення госп. кризи. Підчас кризи представники згаданих партій зясували президентові держави, що

розуміють під зміною системи, а саме: 1) припоровлювання конституції, законів і акт. статуту шлеського воєводства, 2) реалізацію конституції можна перевести лише загально, 3) «незалежності» судівництва, держ. адміністрації й війська від впливів партій, 4) додержування основ самоуправування, 5) зробити кінець монополі органів держ. адміністрації в ділянці пресових конфіскацій, політ. репресій і т. д. Розв'язання стверджених випадків надужити на шкоду держ. скарбу, 6) адержання підмог із держ. скарбу на цілі парт. політичні, виборчі, пресові і т. д. Не вживати державної адміністрації, війська, військового приспособлення до особистих або парт. політ. поракунків. Згадані партії стоять далі на тім становищі і від цього роблять залежними своє відношення до уряду Бартели. Пос. Ута (Нім. Кл.) сказав, що його Клуб сподівався, що прем'єр Бартель заповість в експозе зміни до теперішнього напрямку політики супроти німців, однак помилився. Прем'єр сказав лише, що львовські горожани „пожвинні“ бути рівноправнені. Прем'єр ужив слова „пожвинні“, а не „будуть“. Нім. Клуб не має причини бути прихильним до уряду. Колиж відношення до нац. меншин зміняться, можливе буде спринузування становища супроти уряду. Пос. Луцький дивується, що прем'єр під хвилі присвистів меншостейним справам, які нині зисуються на перше місце. Насамперед існує львовськість, а потім право. Це вже зужита формула, а держави, котрі держалися її, перейшли вже до уроеної дійсности. Бесідник притадує крики українського народу, чого досі не здійснено та зазначає, що в американськйй парламенті українці діждалися, що група послів зайнялася за визнанням української держави. В Польщі боротьба радше загострилася, тай не лише не виконують давних обітниць, але навіть заперечують існування українського народу. Однак справа нац. меншин перестала бути справою держави. Коли нельвовськість добачують у стремлінні до незалежности, то стремління це є добрим правом кожного народу. Теперішня політика Польщі а справі меншин не доведе до нічого доброго та не може викликати довіри. Пос. Когут (українськйй рад.) каже, що заява прем. Бартели а справі меншин є страшна, а саме, що нац. меншини можуть користуватися гор. правами, загарантованими конституцією лише під умовиною львовськости. Вимога львовськости суперечить конституції й праву. Коли це взяти практично, то таке ставлення справи рівняється просто виняттю українського народу з під права, бо урядовці не беруть цього слова в значінні правопорядку та ширости, а нельвовським є для них кожен, хто називається українцем, хто в уряді говорить по українськйй, коли вміє по польськйй, хто святкує українськйй нац. свята і т. д. Становище прем'єра суперечить розсудковій, бо бажає чогось неможливого. Ця прем'єрова заява, коли дійде до кожного політ. урядовця, дасть йому право й обовязок дальше відбирати права українському населенню. З того видно як дуже не доросло до свого завдання теперішні керманічі Польщі. Після промови пос. Гаприлика (ком. білоруська партія) прийнято 135 голосами проти 81 внесення на перервання дискусії. Голосування над внесенням комуністів а справі заяви недовіри для уряду буде на найбл. засіданні.

3 життя наших установ.

Резолюції Краєвого Зіаду українських купців і промисловців.

I) Перший Зіад українських купців і промисловців у Львові з 25. XII. 1929 р. заклинає все українське купецтво і промисл. в часі тяжкої господарської скрути вступати в ради своєї становой організації.

II) Зіад домагається від компетентних властей запевнення українським купцям і промисловцям належного заступництва в оціночних та відкличних комісіях для податку доходуого й оборотового.

III) Зіад домагається від компетентних властей з огляду на економічне положення в краю реформи податкового законодавства, а в першу чергу знесення промислових свідочств та обниження промислового оборотового податку для дрібного купецтва і промислу.

IV) Зіад зиває українське громадянство, а в першу чергу українське духовенство і сільську інтелігенцію, в інтересі господарського розвитку нації активно піддержати українські торговельні підприємства, а українських купців до якнайсоліднішої обслуги громадянства.

V) Зіад витає радо заяву представників українського кооперативного руху в напрям співпраці над господарським розвитком українського народу і зі свого боку заявляє, що кооперашю уважав і уважав вадиим чинником народного господарства.

До першої програми всі ємні коштують по 60 сот. — Для шкільної молоді зникли важні ціліни час. Тому, що ця філія буде висвітлювана в «СТИЛЕНІ»* впродовж у Львові, належить скористати з нагоди.

Ось Омелян Саввич — той „малий“ директор союзів і бистрий контролер адміністрації „Світла“. Він, кажуть, „алобний“, однак „злота“ не мабуть тільки вигадка; бо ні редакція, ні спілка злоти його не бачила, навпаки: бачили ми постіду готовість його служити і помагати в тяжких обставинах і переболах — всім можливим. Та

3 судової салі.

На маргінесі українізації православної церкви.

Колішній голова церковної секції РНО, д. Комаревич Євген у Володимирі свого часу говорив, що д-р Річинський, б. голова українського церк. комітету, нібито дістав 30.000 зол. на руйнування правосл. церкви. За це д-р Річинський притягнув п. Комаревича до відповідальності, і городський суд засудив Комаревича на 1 місяць в'язниці. Справа перейшла в апеляційний суд (окружний в Луцьку), який увільнив п. Комаревича від кари, признавши його вини невідомою. Проти рішення апеляційного суду адвокат Григор Степура в Луцьку а доручення д-ра Річинського вніс касаційну скаргу до Найвищого Суду в Варшаві. Цими діями з Найвищого Суду наспіла постановою, якою скаргу д-ра Річинського узядено, рішення апеляц. суду скасовано і судова розправа має відбутися наново. К. К.

„Діяльність“ фірми Дяболо-Сепаратор перед судом.

В Окружний Суд у Самборі в дубулася 20. листопада 1929 р. до ч. спр. Б.ч. XII. 579/29 апеляційна розправа в справі фірми Дяболо-Сепаратор проти Стефана Гечи а Торчинович.

На розправі цій доказано зізнаннями переслуханих свідків, що агенти фірми Дяболо-Сепаратор натягають селян на закуплю молочної машини, при чім не перебирають у засобах. І так: Заприсяженими зізнаннями свідків Степана Піх, Івана Піх стверджено, що агенти фірми Дяболо-Сепаратор прийшли до Степана Гечи пізно вечером і хоч цей боронився і втік перед ними з одної хати до другої та представляв, що має тільки одну корову, так довго його мучили намовами, представляючи, що одна корова, яка дає 18 л. молока денно, може при допомозі вирівки давати давати 600 зол. доходу місячно, доки не досягнуді своєї цілі і не узискали його підпису на карті замовлень. Далше розправа виказала що агенти пібрали від Степана Гечи всього при підписі 250 зол., а обов'язались достарчити йому вирівки вартості 380 зол. на догідні сплати, що пізваний на другий день відкликав своє замовлення, а то так у агентів, як у дирекції фірми Дяболо-Сепаратор у Львові і звернув вирівку, яку йому в три дні по замовленню доставили.

Фірма Дяболо-Сепаратор у своєму спростованні в „Ділі“ з дня 12 січня 1930 р. ч. 8.

борониться, що вона поступає чесно і осуджує обманства агентів. В даному випадку при розправі вище наведений доказано, що фірма ця, знаючи про обманства своїх агентів не уявляла прохання Степана Гечи, та сама внесла позов проти цього за заплати 342 зол. навочдичи у позові, що одержала від Степана Гечи першу рату в квоті 38 зол., хоч ані пізваний Геча ніколи сам такої квоти фірмі не заплатив, а її агенти ствердили, що такої квоти від нього не пібрали, що платити побирають місячно, що самі не мають претенсій до Степана Гечи, а тим самим твердження фірми, що обтяжила тією квотою рахунок свого агента показалося неправдивим.

Апеляційний суд у Самборі станув на становищі, що контракт купна з хвилею підписання замовлення остав заключений і засудив Степана Гечу на заплату позивачій фірмі Дяболо-Сепаратор квоти 342 зол. враз з коштами. — Таких позовів цієї фірми у тутешньому суді без ліку.

Фірма Дяболо-Сепаратор, як з цього виходить, не йде про достарчення населенню машин після потреби, тільки про те, щоб поабутися машин і ухати їх селянам, хоч у них нема ніякої потреби, хоч є нуждарами, посідають одну корову на виживлення своєї родини. Зазначую, що фірма, знаючи таку діяльність своїх агентів у Самборі не тільки не потягнула їх до відповідальності, але протинно уживає їх далше для своїх цілей зі шкодою населення.

Адв. І. Білінський.

Дописи.

ВОЛОДИМИР. (Після припинення в діяльності „Просвіти“ у Володимирі). Як вже подавалося в пресі, володимирське староство припинило в листопаді 1929 р. діяльність повітової „Просвіти“ в Володимирі разом з 75 читальнями на повіті. За підставу до такого рішення староство подало, що Тов. „Просвіта“ у Володимирі: 1) заміняне було в процесі К.П.З.У., який відбувся ще 1925—6 року; 2) провадило політичну пропаганду на користь УНДО і Сельсоюзу; 3) заложило спортову секцію, непередбачену статутом; 4) кооптувало до Ради Т-ва кількох членів, яких після статуту вибирають тільки загальні збори; 5) не зареєструвало бібліотек т-ва, існуючих ще від 1920 р., як того вимагав розпорядок президента з 1927 р.; 6) недбало провадило канцелярські й касові книжки. Проти такого рішення

староста Рада Т-ва „Просвіта“ внесла 5. грудня рекурсе до волинського воєводства, у котрому винясла, що — 1) в жадну політичну акцію „Просвіта“, як організація, замішана не була, та й не могла провадити пропаганди інтернаціонально (пролетарської) і національно („буржуазної“) разом (КПЗУ, УНДО); 2) спортова секція існувала з відома староства ще від 1925 р., бо статут т-ва передбачав повашкільне виховання; 3) нових людей Рада притягнула лише для технічної роботи і то тільки до найближчих загальних зборів; 4) бібліотеки не зареєструвано, бо вони існували з відома староства задовго до виходу нового розпорядку президента; 5) недбальства у провадженні книг не доказано фактами, а зрештою воно не могло бути причиною аж такої кари, як розв'язання товариства. На ці пояснення надійшли аж тепер відповіді воєводства з Луцька. Поста нову про закриття „Просвіти“ в Володимирі воєвода затвердив, але, як видно, узгаляючи деякі доводи Ради, а саме — вже не згадується ані про КПЗУ, ані про УНДО чи Сельсоюз, ані про спортову секцію; за підставу розв'язання „Просвіти“ воєводство подає тепер тільки три останні (формальні) причини, виставлені староством, а політичний момент зі справи вже ніби усунуто. Проти рішення воєводства Рада Т-ва має зложити рекурсе до міністерства. Глибше причина цілої цієї справи вказана була самим повітовим старостою, який зараз-же по приїзді до Володимира на посаду літом 1929 р. вимагав від „Просвіти“, щоб йшла на „співпрацю“, бо в іншому випадку він відкриве іншу „Просвіту“. А тут ще й найшлося коло „Просвіти“ кількох галичан, які не цуралися громадської роботи.

А тимчасом по Володимирі вже вертілися деякі безробітні емігранти, що готові для ласі панської закладати всякі „клуби“, „хати“, „основи“ і т. д. Один з таких людей вже навіть показує декому для підпису готовий статут товариства „Нива“. Все це сміху варте і з місцевої людності ніхто цього поважно не бере зважючи, як ці панове провадили недавно торговлю залізну, мануфактурну, ще якусь там закладали минулих літ банк і кооперативу, — а все це потім валилося так, що й сліду не лишилося. Таким будівничим можна безпечно довірити і „рідну хату“, і „низу“: нехай собі будують на здоров'ячко. Треба тільки остерегти декого з української парохії, щоб не дуже тими „будівничими“ накладали, аби не пропхатися й собі ріднохатівським чадом. С.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер, 16. січня, год. 7-30 веч. „Як гуляти, то гуляти“. (Дешевий день, знижені ціни.)

П'ятниця 16. січня, год. 7-30 веч. „Князь Шікаго“ (гост. виступ Хорана).

Малий Міський Театр:

Четвер, 16. січня, год. 7-30 веч. „Карло й Анна“ (дешевий день — знижені ціни.)

П'ятниця, 17. січня, год. 7-30 веч. „Карло й Анна“ (дешевий день — знижені ціни.)

Театр реві „Гонг“ — в селі кіна „Кольосей“:

Четвер, 16. січня, „Товсті горою“. Ця вистава; год. 7-30 і 9-30.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Співаючий сніхун“.

КАСІНО: Магдалина.

МАРУСЕНЬКА: Граф Монте Хрісто (Пілі Лагерер, Бернард Ленке).

КОЛЬБОСІ: Вовжова дочка.

ЛЕВ: Наречена ч. 68 (Країна без жінок) в Копродом Файтом.

ОЛЗА: Тайний курієр (Мозжухін).

ПАЛАС: Звукова фільма: Жертвенна ніч.

ПАН: Володарка кохання (Грета Гарбо).

ПАСАЖ: Ушмак Шиденного Моря.

СІЛБЕВ: Дзвонар із Нотр Дам (Льон Чаней).

ФАТІМОРГАН: Живий труп.

ХИМЕРА: Вуличний метелик.

УТІХА: Золоте пенало (Дольорес дель Ріо).

ОПОВІСТКИ

Загальні Збори Товариства „Учительська Громада“ відбудуться дня 1. лютого 1930 (субота) о год. 3. пополудні у Львові, в салих „Рідної Школи“ при вул. Мохнацького ч. 12. Порядок нарад: 1) Звіт уступаючого Видаю. 2) Звіт а діяльності комісії. 3) Справа статуту. 4) Вибір нового Видаю. 5) Внески і запити. За Головний Видаю „Учительська Громада“ В. Раданевич вр. голова, Гр. Микетей вр. секретар.

Загальні Збори Станового Комітету (Секції) Учителя українських середніх шкіл при Товаристві „Учительська Громада“ відбудуться дня 1. лютого 1930 р. (субота) о год. 10. передполуднем в салих „Рідної Школи“ у Львові, вул. Мохнацького ч. 12. Порядок нарад: 1) Отворення та звіт Ради і прии. Комісії. 2) Дискусія над звітом. 3) Вибір нової Ради і прии. Комісії. 4) Вибір делегатів до Шкільних Комісій „РШ.“ 5) Внески. За Раду Комітету: Гр. Микетей вр. голова, Сиротко Павло вр. писар. 1271 2-2

З Українського Технічного Товариства. Звичайні Загальні Збори Українського Технічного Товариства відбудуться дня 2. лютого 1930 року в 10. год. рано в доміцї Товариства, Львів, Ринок ч. 10/11. Попереднього дня в 19. год. товариські сходили в доміцї Тов., відтак спізна вечере. Проситися о численну участь. — Виділ. 1282 1-1

Ректорат Дух. Семинарії у Львові подає до відома усім тим, що зголоосилися на реколекції питомців, що ті реколекції починаються вже 19. І. (в сам день Богоявлення Господнього) о год. 1/3 по пол. — Ректорат. 1284 1-1

„Е. Т.“, „Т. 25“, „Зараз“, „Добре трактування“, „Будучість“, „Опика“, „Зараз“, „Виховання“, „Здібна“, „Підприємство“ і „Сирота“ мають листи в Адміністрації.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Б УВІШИН-лекарський майстер шукає посади управителя робітництва. — Малицький Львів, Уніська 45. 1277 2-2

ГОДИННИК ВАШІ буде найкраще направлений у найбільшій годинничарській роботі Івана Зельтенрайха Львів па. Марійська ч. 5. — З провину просимо репараті прислати почтою — (старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1002 31-2

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИННИКИ поручає дешево Домбровський Голлажевський Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. Догідні услуги. 1195 2-2

КАНЦЕЛЯРІЯ адвокатська дуже інтратна, близко Львова сейчас до відступлення Потрібна готівка. Зголошення до Адміністрації під „Пильний інтерес“ 1272 2-2

ІНТЕЛІГЕНТНА особа шукає заряду дому, найкраще у сьняження відіа. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Праця“. 1281 1-1

ОРХЕСТР, на українські бали, jazz-band або салюнову, поручає Володимир Бухомановий. — Зголошення слати на адресу: Teatr Wielki, Львів 1280 1-1

ІНЖИНІР ЛІСНИЦТВА з лісовою і різничою практикою, навазєр, середніх літ, шукає заняття. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Точність“. 1279 1-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КоМУ Треба, або Нетреба хай в січні скористає з дешевої продажі Капелюхів

Мужеських: 8-50, 30д. 12-50 по зол. 6—, зол. 8-50 зол. 15-50, зол. 17-50 зол. 11—, зол. 15— і зол. 19-50 шапки зол. 5-50 берети 4-50 1217 в сьнядах 2-2

І. краса. Фабричні Капелюхів Руд. Найвельта у Львові.

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних країн, спеціаліст скірних, венеричних і сексуальних хворі та лікарської косметики ординує від 8-10, 14-18, в неділі і свята від 10-11. Гірське сонце. Вапифор. Діатермія. Кріотерапія. Сепаратноі почекальні. Львів, вул. Потоцького ч. 11. І. в. 826 Телефон 65-87. 35-1

Спеціаліст недуз легенів, серця і жовула

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46. 1206 Пересітлення Рентеном. 3-1

VI. звичайні

Загальні Збори

членів Т-ва: „Союзу Українських Купців“ у Львові

відбудуться дня 2 лютого 1930 року (неділя) в 10. год. рано у власній доміцї вул. Підвалля, ч. 9, і повзі сьлідуємим денним порядком:

- 1) Відкриття Зборів Головою Т-ва
- 2) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів
- 3) Звіт а діяльності Ради за мин. рік
- 4) Касовий звіт
- 5) Звіт Контрольної Комісії і внесок на удержання абсолютної уст. Видаюча і Ради
- 6) Вибір Голови Т-ва
- 7) Вибір Ради Т-ва (12 членів і 4 заступників) та 3 членів Контрол. Комісії
- 8) Висота членських вкладок на біл. рік
- 9) Звіт Місцевих Гуртків С. У. К.
- 10) Внески і запити

Накодиб о год. 10. рано не авилося вимагане статутном число членів, то є год. 11. того самого дня і в тим самим денним порядком відбудуться Загальні Збори при кожній ськільності присутніх членів, а їх рішення і ухвали будуть правосильні.

За Раду „Союзу Українських Купців“ у Львові: 1278 Гр. Гануляк, голова. Дм. Конюх, секретар